

Čudodelni demant.

(Pravljica.)

ivel je knez, ki je sovražil drago kamenje, zlato in srebro. Bil pa je vseeno bogat in mogočen in je imel zemlje za tri kraljestva. Nikoli jih še ni prehodil in tudi ni nikoli zaželel takega romanja, čeprav je imel vozove in konje.

Takrat so našli nekje v gorah prečudno lep demant. Bil je svetel, da je sonce ugašalo pred njim. Ljudje so strmeli in se križali, nazadnje so ga nesli knezu.

»Razbijte ga!« je mrzlo ukazal in se ni niti ozrl nanj.

»Prejasni knez!« so zatrepotali reveži, ki so ga našli.

»Razbijte ga!« je neusmiljeno priganjal knez.

Žalostni so se umaknili gorjani in odšli domov.

Služabniki so pa pobrali demant in ga nesli knezovemu kovaču.

Mož je pljunil v dlan in zgrabil za kladivo.

»Bomo videli!« je rekel.

Udaril je in je mislil, da ga je zdrobil, a ga ni. Samo prav rahla lisa se je poznala tam, kamor je palo kladivo in tista lisa je zagorela v nerazumljivi luči.

Kovač se je popraskal in udaril še drugič in tretjič. Zmeraj zastoj. Demant je bil še cel, samo malo ga je oprasnilo kladivo. In še bolj se je svetil.

»Nekaj posebnega,« se je ustrašil kovač.

»Nekaj posebnega,« so pritrdili služabniki in so šli knezu praviti, da je demant še zmeraj cel in da ga niti kovač, ki je najmočnejši človek v deželi, ne more razbiti.

»Otroci ste vsi skupaj!« se je razsrdil knez. »Sam ga bom.«

Šel je na dvorišče h kovaču in spremstvo za njim. Kovač mu je dal kladivo, ki ga je knez komaj vzdignil. Udaril je po demantu, rahlo je zazvenelo, ampak, ko so pogledali, so videli, da je še zmeraj cel in da se še bolj sveti kot prej.

»Pa je res nekaj posebnega,« se je zamislil knez. »Ampak razbiti ga moramo. Že zato ga moramo, ker je taka navada in smo doslej delali zmeraj tako. Dajmo!«

Kovač je prinesel kladiva in so vsi razbijali po dragem kamenu. Vroče jim je postajalo, pot jim je lil po obrazih, demant se je pa zmeraj bolj svetil in je bil lepši kot sonce.

»Prav za prav ga je škoda,« je pomislil nekdo glasno.

»Kaj?« so planili nadenj. »Tako govoriš? Ne veš, da je taka navada? Stare svetinje nam bi rad pobral, stare navade pregnal! Proč s teboj!«

In so mu raztrgali obleko in ga zapodili.

»Pa je res nekaj posebnega in ga ne bomo mogli razbiti,« je ponovil knez, sedel na tla in začel pre-mišljevali. Tudi dvorjani so sedli in pre-mišljevali.

»Tako bo,« je odločil vladar, »v zemljo ga zakopljemo, devet sežnjev globoko. Tam ga ne bo nihče našel. In kje daleč, daleč. Sredi gozda nekje.«

Še tisti dan so ga zakopali sredi gozda. Zemljo so lepo poravnali, da se ni prav nič poznalo. Potem so zadovoljni odšli. Knez se je veselil, da je svet rešen.

Demant pa ni umrl. Iz vsega gozda so se stekali sokovi vanj, da je postajal zmeraj močnejši. Toliko luči se je nabralo v njem, da je prodrla devet sežnjev navzgor in prišla na sonce. Tam je še bolj zažarela in razsvetlila ves gozd.

Gorjani so videli svetlobo in so prišli gledat, kaj je.

»To je čudodelni demant,« so takoj spoznali. Stali so nekaj časa na tistem mestu, kjer je svetloba vrela iz zemlje, gledali so drug drugega in ko so šli domov, so peli in vriskali. Od takrat se jim je zdel svet vse bolj svetel in lepši kot včasih.

»Zdaj bo pri nas lepo,« so mislili. Nikomur niso pravili o veliki luči sredi gozda, bali so se kneza.

Večkrat so obiskali gozd. Ko je bila slaba letina, so šli vanj, kadar so bili žalostni, zmeraj, v vseh težavah in potrebah.

In je bilo res lepo.

Svetloba je pa rasla in rasla, da je vsako noč gorelo nebo v zlati luči. Knez neko noč ni mogel spati, vstal je in šel k oknu in videl velikanski sij.

»Gori, gori!« je začel klicati.

Prihiteli so služabniki, opazovali ognjeno nebo in se tresli od strahu.

»To je nekaj posebnega!« je spet vzdihnil knez.

»Gori!« so trdili služabniki.

»To je komaj ogenjček, to šele bo požar!« je kričal dvorni norec.

Končno so šli gledat. Prišli so do gozda, kjer je bil zakopan demant.

»Seveda,« se je spomnil knez, »to je demant!«

Izkopali so ga. Devet sežnjev globoko je bil.

»In ko bi se vsaj malo umazal! Še lepši je kot prej!« je vzkliknil knez, ko ga je vzel v roko.

»Ampak razbiti ga moramo!« so mrmrali dvorjani. »Navada je taka, navade ne smemo izpreminjati.«

»Kakopa!« je pritrdil knez.

Vrgli so ga v morje, v globoko morje. Zastonj. Voda se je razčistila, prav do dna se je videlo in se je demant prečudno lesketal. Prišel je mimo ribič, skočil je na dno, izvlekel ga in ga prinesel knezu.

»Uničiti ga moramo, navada je taka, navade ne smemo izpreminjati,« so rekli dvorjani.

Vrgli so ga v stope.

»Zdaj se bo zdrobil,« so rekli.

Zaropotalo je in utihnilo. Ustavilo se je. Pregledali so vse in so videli, da je demant še cel in da se neznansko sveti.

»Vseeno ga moramo uničiti,« so škripali dvorjani.

Pa če so poskušali tako ali tako, demant je ostal zmeraj cel in se je svetil do groze, da so ljudje

zaslanjali oči, ko so stali pred njim. Več ko je pretrpel, močnejši je bil.

Nazadnje se je knez omeščal.

»Vrnite ga gorjanom!«

Poklicali so jih. Z velikanskim veseljem so ga odnesli. Postavili so ga na najvišji hrib, da jim je bil za drugo sonce.

Od tistega dne ni nihče več zašel z doma — — —

Marijin vrtec.

Marijin vrtec v Cerknici. Je že 3 leta, kar smo ustanovili v Cerknici Marijin vrtec. V Marijinem vrtcu nas je vpisanih okoli 300 dečkov in deklic. Zelo se veselimo, kadar g. katehet oznanijo shod in skupno sv. obhajilo. Pri shodu najprej molimo in deklamiramo. Potem gledamo kino, kakaterega nam napravijo gosp. Kirar. Poleti smo se dali tudi slikati. G. Kirar so rekli, da bodo dali sliko v Angelčka. Vse čitatelje Angelčka lepo pozdravlja, najbolj pa gosp. župnika Viktorja Turka — Zofija šparemblek.

Kako je bilo ob našem sprejemu v Marijin vrtec?

Povedati vam moram, ljubi bratci in sestrice, ki ste raztreseni po vsej naši prelepi Sloveniji in še zunaj nje. kakšno slovesnost smo imeli pri nas v Boh. Bistrici na